

Wiadomość tygodnia

OBRADY 126 ZEBRANIA PLENARNEGO KWPZM

W Dębowcu na Podkarpaciu zakończyło się dwudniowe zebranie plenarne Konferencji Wyższych Przełożonych Zakonów Męskich w Polsce. Opaci, generałowie, prowincjałowie, wizytatorzy, inspektorzy wybrali zarząd Konferencji Wyższych Przełożonych Zakonów Męskich w Polsce i Komisję Rewizyjną.

Wspólne spotkania wyższych przełożonych w Polsce odbywają się od 65 lat. Na tegoroczne wiosenne spotkanie do Dębowca przełożeni zostali zaproszeni przez księży salejtanów z racji obchodzonej w tym roku setnej rocznicy istnienia Sanktuarium w tej miejscowości.

Ks. Tomasz Sielicki ponownie przewodniczącym KWPZM

W pierwszym dniu obrad wysłuchano sprawozdania przewodniczącego KWPZM który przedstawił działalność Konferencji w ostatnich trzech latach oraz zwrócił uwagę na zadania czekające nowy zarząd Konferencji. Następnie, wybrano przewodniczącego Konferencji. Został nim na kolejne trzecielecie ks. Tomasz Sielicki - generał chrystusowców. Jego zastępcą, również wybrany w wyborach demokratycznych, został o. Bernard Sawicki - opat benedyktynów w Tyńcu. *(na zdjęciu przewodniczący i wiceprzewodniczący KWPZM)*

Rano, na rozpoczęcie Zebrania Plenarnego Konferencji Wyższych Przełożonych Zakonów Męskich w Polsce, mszy św. przewodniczył ordynariusz diecezji rzeszowskiej, na terenie której leży Sanktuarium Maryjne w Dębowcu, ks. bp Kazimierz Górny.

Ksiądz Biskup powiedział, że życie zakonne jest w sercu Kościoła, że jest zbiorowym świadectwem wiary w Chrystusa ubogiego, dźwigającego krzyż i zmartwychwstałego. „W dzisiejszym świecie to świadectwo jest najbardziej potrzebne i za nie chcemy podziękować” – dodał. Ordynariusz z Rzeszowa w kazaniu przywołał

dwoch Polaków wyniesionych na ołtarze, którzy winni być w sposób szczególnie wzorami do naśladowania dla wyższych przełożonych: św. Maksymilian Maria Kolbe i bł. Jan Paweł II, który zdaniem biskupa, „żył jak zakonnik”.

Do konsulty obok przewodniczącego (ks. Tomasz Sielicki - chrystusowiec) i wiceprzewodniczącego (o. Bernard Sawicki - benedyktyn) weszli: jezuita o. Wojciech Ziótek, redemptorysta o. Janusz Sok, kapucyn o. Jacek Waligóra, werbista o. Andrzej Danilewicz, marianin ks. Paweł Naumowicz, michalita ks. Kazimierz Radzik i bonifater br. Eugeniusz Kret. Komisję Rewizyjną będą tworzyć: pocieszyciel o. Sławomir Świerad Pettke (przewodniczący), benedyktyn br. Izaak Kapała i pallotyn ks. Adrian Galbas.

Wystąpienia gości Konferencji

Z zakonnikami spotkali się ponadto ks. prof. Grzegorz Ryś, rektor Metropolitalnego Wyższego Seminarium Duchownego w Krakowie i ks. bp Kazimierz Gurda, przewodniczący Komisji ds. Instytutów Życia

Konsekrowanego i Stowarzyszeń Życia Apostolskiego KEP.

Ksiądz profesor wprowadził zakonników do lektury „Lineamenta” - dokumentu przygotowującego Synod Biskupów, poświęcony nowej ewangelizacji. Przypomniał, że sformułowania nowa ewangelizacja po raz pierwszy użył w 1979 r. w Krakowie Jan Paweł II. Przypomniał też dwa narzędzia ewangelizacji, o których mówił wcześniej Paweł VI: świadectwo i dialog. Ks. Ryś twierdzi, że pytanie o nową ewangelizację, to pytanie o Kościół, który nie może być maszyną i przedsiębiorstwem, nie może być sektą, a chrześcijaństwo nie może być religią obywatelską.

Podkreślał ogromne znaczenie wspólnoty w przekazaniu wiary. Przekonywał, że ruchy i stowarzyszenia oraz stare i nowe formy życia konsekrowanego mają wielką rolę w ewangelizacji. „Życie zakonne pielęgnuje model życia pierwszej gminy chrześcijańskiej. Nowy model Kościoła to życie zakonne” - dodał.

Bp Kazimierz Gurda mówił nt. obecności duchownych w mediach. Nie ukrywał, że media są szansą w ewangelizacji, ale tylko wtedy, kiedy służą celowi podstawowemu - przekazowi prawdy o Chrystusie i człowieku. Prosił, aby wypowiadający się podejmując tematy trudne w życiu Kościoła, mówili i pisali o Kościele z troską i

miłością oraz ukazywali, „czym Kościół jest dla świata”. „Powinna dominować wielka miłość do Kościoła, że został ustanowiony przez Chrystusa dla dobra człowieka” - spointował.

Na zakończenie 126. zebrania plenarnego Konferencji Wyższych Przełożonych Za-

konów Męskich w Polsce zakonni ordynariusze celebrowali wspólną Eucharystię z przewodniczącym Komisji ds. Instytutów Życia Konsekwentnego i Stowarzyszeń Życia Apostolskiego Konferencji Episkopatu Polski ks. bpem Kazimierzem Gurdą.

jms

Wiadomości krajowe

Rozpoczęliśmy Tydzień Modlitw o Powołania

15 maja - w Niedzielę Dobrego Pasterza - rozpoczęliśmy w Kościele Tydzień Modlitw o Powołania. Włączmy się wszyscy we wspólną modlitwę o święte i liczne powołania kapłańskie i zakonne! Pan wciąż wzywa młodych ludzi do pójścia za Nim, i czeka na ich odpowiedź. Czy tym, którzy słyszą w swym sercu wołanie Boga wystarczy odwagi, by zostawić wszystko i pójść za wezwaniem?

Czy Pan doczeka się młodych ludzi, pełnych entuzjazmu, wspaniałomyślności i wrażliwości serca na sprawy Boże i ludzkie? To zależy od nas wszystkich, bez wyjątku! W szczególności od naszej modlitwy! Powiedział bowiem Pan Jezus bardzo jednoznacznie: „Proście Pana żniwa, żeby wyprawił robotników na żniwo swoje” (Mt 9,38).

Prośmy Boga, aby byli to robotnicy Pańscy pochodzący również z parafii kanonicznych, aby byli to kapłani według Bożego serca, tacy jakich oczekuje Bóg i jakich oczekują ludzie. Za: www.kanonicy.pl

Pielgrzymka Rodzin Osób Powołanych i wspierających powołania trwała w sobotę, 14 maja na Jasnej Górze. Od wielu lat z inicjatywy Krajowej Rady Duszpasterstwa Powołań w drugą sobotę maja każdego roku zbierają się na Jasnej Górze rodziny osób powołanych i ci, którzy wspierają powołania do kapłaństwa i życia konsekrowanego. O godz. 11.00 Mszy św. w bazylice przewodniczył bp diec. tarnowskiej Wiktor Skworc, w koncelebrze z bpem pomocniczym diec. tarnowskiej Wiesławem Lechowiczem, delegatem KEP ds. Powołań.

W homilii bp Wiktor Skworc prosił, aby nie ustawać w modlitwie o powołania i za powołanych. Przypomniął, że jutro w Kościele rozpoczyna się Światowy Tydzień

Modlitw o Powołania. „Moi drodzy, wspólnie tą Eucharystią dziękujemy Zbawicielowi za to, że nadal powołuje robotników na swoje żniwo. Dziękujemy również dzisiaj za wszystkich, którzy wspierają powołanych modlitwą i świadectwem chrześcijańskiego życia. Dlatego w naszej wspólnocie dziękujemy Bogu - za mocne Bogiem polskie rodziny, w których ziarno Bożego powołania może wzrastać. Dziękujemy za wszystkich, którzy na serio traktują wezwanie Chrystusa: 'Proście Pana Żniwa...' i proszą o powołania do głoszenia Ewangelii chociażby w ramach pierwszoczwartkowych nabożeństw” - mówił kaznodzieja. (...) o. Stanisław Tomoń

Za: www.jasnagora.com

Ojciec Stanisław Czapiewski, najstarszy jezuita w Polsce kończy 100 lat

Ojciec Stanisław Czapiewski - najstarszy jezuita w Polsce kończy 14 maja 100 lat. Uroczystości jubileuszowe odbędą się w Kolegium Księżych Jezuitów w Gdyni przy ul. Tatrzańskiej 35. O godz. 11.30 Mszy św. dziękczynnej w kaplicy kolegium będzie przewodniczył delegat prowincjała o. Socjusz Jan Bartlewicz SJ z Warszawy, a wezmą w niej udział rodzina i przyjaciele Jubilata.

W imieniu prezydenta Gdyni będzie obecny Przewodniczący Rady Miasta Gdyni Stanisław Szwabski. Specjalne życzenia dla Jubilata przekazał metropolita gdański abp Sławoj Leszek Głódź. Będzie również obecna delegacja władz miasta Kościerzyny, która przyznała o. Stanisławowi honorowe obywatelstwo miasta Kościerzyna.

Stanisław Czapiewski urodził się 14 maja 1911 r. w miejscowości Liniewo k. Kościerzyny jako siódme dziecko Pawła i Weroniki Czapiewskich. Po ukończeniu 4. klasy gimnazjum dawnego typu, mając 16 lat, zgłosił się do Towarzystwa Jezusowego i został przyjęty przez ówczesnego Prowincjała o. Józefa Sawickiego. Dnia 12 sierpnia 1927 r. rozpoczął nowicjat w Kaliszu i 13 sierpnia 1929 r. w Starej Wsi złożył pierwsze śluby zakonne. Humaniora odbywał w Starej Wsi, a następnie w Pińsku i tam zdał maturę w 1933 r. Studia filozoficzne w latach 1933-1936 odbył w Krakowie, a teologię studiował w Lublinie do wybuchu II wojny światowej.

We wrześniu 1939 r. przyjechał do Wilna, aby kontynuować studia teologiczne na Uniwersytecie Stefana Batorego. 21 grudnia 1940 r. otrzymał w terminie przyspieszonym święcenia kapłańskie z rąk abpa Romualda Jałbrzykowskiego w jego kaplicy prywatnej w Wilnie. 15 czerwca 1941 r. jako młody kapłan został aresztowany przez Rosjan i zesłany na Syberię.

15 stycznia 1942 r. został zwolniony ze zsyłki i przedostał się do tworzonej w tym czasie Armii Polskiej. 5 marca 1942 r. otrzymał przydział do X Dywizji Piechoty, stacjonującej w Ługawoj (kilka godzin jazdy pociągiem na wschód od miasta Ariz w kierunku Ałma-Aty, pod chińską granicę).

W wojskowym mundurze, z odznakami kapitana i z krzyżykiem kapelańskim, zaczął stawiać pierwsze kroki w wojskowym duszpasterstwie w 28. Pułku Piechoty. Przeszedł wtedy szlak przez Kazachstan i Środkowy Wschód do Bejrutu. Od maja 1944 r. był kapelanem Szkół Junackich i Młodszych Ochotniczek z przydziałem do 1. Junackiej Szkoły Mechanicznej w Tel-El-Kebir (Egipt). Okres czteroletniej opieki nad młodzieżą uratowaną z „nie-ludzkiej ziemi” uważał za ogromnie doniosłą życiową misję. Po ewakuacji szkół do Anglii w lipcu 1947 r. zwolnił się z Armii Polskiej i w kwietniu 1948 r. wyjechał do Stanów Zjednoczonych do Weston koło Bostonu, gdzie ukończył studia. W 1949/50 w Pamfred (Prowincja Nowej Anglii), odbył Trzecią Probację, a ostatnie śluby zakonne złożył 2 lutego 1952 r. w Chicago.

Zamierzał wtedy wyjechać na misję do Afryki, ale przełożeni zatrzymali go w Stanach Zjednoczonych, gdzie w 1950 r. utworzył biuro misyjne. Tę działalność

prowadził przez 36 lat, a jej głównym celem było wspieranie finansowe misjonarzy w ówczesnej Północnej Rodezji (dzisiejsza Zambia). Redagował wówczas pismo „Polonia dla Misji Rodezyjskiej”, którego nazwę zmieniono w 1953 r. na „Pionierski trud”, a w 1966 na „Wśród Ludu Zambii”. W tym okresie wspierał materialnie wiele inicjatyw podejmowanych przez ks. abpa Adama Kozłowieckiego SJ.

Po zakończeniu tego zaangażowania na rzecz misji w 1987 r. osiadł w Hamtramck w USA w parafii św. Władysława i pomagał miejscowemu proboszczowi. W 2005 r. powrócił do Polski i zamieszkał w kolegium jezuitów w Gdyni. Za: www.jezuici.pl

Spotkanie Konferencji Zachodniosłowiańskiej Braci Mniejszych

W pakoskim klasztorze odbywa się spotkanie Prowincjałów Konferencji Zachodniosłowiańskiej. Ministrowie Prowincjalni podejmują tematy dotyczące wspólnych aspektów działalności Zakonu w ramach Konferencji w skład której wchodzi: Prowincja Niepokalanego Poczęcia NMP, Prowincja Matki Bożej Anielskiej, Prowincja Wniebowzięcia NMP, Prowincja św. Jadwigi, Prowincja św. Franciszka z Asyżu, Prowincja św. Michała Archanioła (Ukraina), Prowincja Najświętszego Zbawiciela (Słowacja) i Fundacja św. Franciszka w Rosji i Kazachstanie.

Spotkanie rozpoczęło się wczoraj w godzinach wieczornych. Dzisiaj po porannych modlitwach i Eucharystii Prowincjałowie spotykają się na dwóch sesjach dyskusyjnych. Przyjechali następujący Ministrowie: o. Czesław Gniecki - prezes Konferencji, o. Filemon Janka, o. Ezdrasz Biesok, o. Dobrosław Kopysterynski, o. Jeremias Kwaka, o. Eliot Marecki, o. Witostaw Szytk - sekretarz ds formacji Konferencji, o. Abraham Sobkowski - sekretarz Konferencji oraz o. Salezy Tomczak - zaproszony prelegent. Więcej (zdjęcia) na: www.franciszkanie.net

Najnowszy Spis Duchowieństwa również z braćmi

Polskich braci zakonnych jest 1149. 191 z nich pracuje poza granicami naszego kraju. 87 z nich posiada wyższe wykształcenie. Niektórzy z nich posiadają nawet stopień doktora.

Pełnią różne funkcje: są najczęściej administratorami domów, ekonomiami, furtianami, zakrystianami. Są jednak wśród nich również dyrektorzy szkół, aptekarze, katecheci, dyrektorzy domów opieki, domów pielgrzyma, szkoły, formatorzy, kierownicy, krawcy, kucharze, ogrodnicy, organiści, pracownicy radia, pracownicy wydawnictw. Niektórzy pełnią funkcję przełożonych domów.

Najwięcej braci w zakonach franciszkańskich, u Braci Szkolnych, Bonifratrów, Braci Serca Jezusowego. Niektórzy pełnią również funkcje liturgiczne są diakonami i akolitami.

Takie dane zawarte zostały w wydanym przez Instytut Statystyki Kościoła SAC Spisie Duchowieństwa. Oprócz księży diecezjalnych i zakonnych, prezentuje on również braci polskich zakonnych. Spis można jeszcze zamawiać pod adresem: zamowienia@iskk.pl. Za: www.iskk.pl

Wizyta generała Zakonu Braci Mniejszych Konwentualnych w Polsce

W miniony weekend generał Zakonu Franciszkanów o. Marco Tasca przebywał w Krakowie. Spotkał się z przełożonymi klasztorów Prowincji św. Antoniego i bł. Jakuba Strzemię i wziął udział w uroczystościach ku czci św. Stanisława na Skałce. Pobyt najwyższego przełożonego w Polsce związany był z zakończoną wizytacją generalną krakowskiej prowincji franciszkanów, którą przeprowadził w jego imieniu jego asystent dla Europy Wschodniej o. Jacek Ciupiński.

Generał Zakonu mówił o współczesnych pokusach dla życia zakonnego. Nakłaniał do postaw zgodnych z charyzmatem franciszkańskim: do ściślejszego przyłgnięcia do Boga, do swojego powołania i do budowania wspólnoty, życia braterskiego, które jest formą ewangelizacji. Zaprosił braci do refleksji nad stylem życia własnego i wspólnoty. „Najpiękniejszą rzeczą, jaką możemy dać Kościołowi to nasz charyzmat braci mniejszych konwentualnych” - spointował. (...)

Za: www.zakonfranciszkanow.pl

Św. Maksymilian Kolbe - znany, ale czy w pełni rozpoznany? Sympozjum na KUL

W tym roku mija 70. rocznica śmierci św. Maksymiliana Marii Kolbego. Ale czy wystarczająco znamy męczennika z Auschwitz? „Powszechnie uważamy, że znamy Maksymiliana, kim był, czego dokonał. Jednak mało wiemy o jego dokonaniach, które zawarte są w jego publikacjach” – mówi dyr. Instytutu Teologii Duchowości KUL ks. prof. dr hab. Jarosław Popławski. Stąd pomysł na ogólnopolskie sympozjum naukowe zatytułowane „Św. Maksymilian nierozpoznany”, które odbyło się 12 maja w Lublinie. Podobnie uważa

redaktor naczelny portalu „Frona.pl” Tomasz Terlikowski. „Św. Maksymilian cały czas jest postrzegany przez pryzmat męczeństwa, a mało akcentowane jest jego wcześniejsze życie” - zauważa. „Ciągłe do poznania jest jego struktura duchowa, wewnątrzna” - precyzuje o. prof. dr hab. Zdzisław Kijas z Kongregacji Spraw Kanonizacyjnych.

Zdaniem kierownika katedry socjologii kultury i kultury medialnej o. prof. dr hab. Leona Dyczewskiego „wielki człowiek nie zawsze jest do końca rozpoznany”. I zaleca przełożyć na życie codzienne św. Maksymiliana, a wtedy „stanie się bliższy ludziom”, a jego wpływ na wybory, zachowania ludzkie będzie zdecydowanie większy - przekonuje franciszkanin.

O. prof. dr hab. Grzegorz Bartosik z Uniwersytetu Kardynała Stefana Wyszyńskiego w Warszawie przypominał, że istotą świętości u św. Maksymiliana było posłuszeństwo Panu Bogu. Że założyciel Niepokalanowa ułożył wzór matematyczny na świętość: „w=W”, który należy czytać: „wola człowieka równa się Woli Bożej”.

O. prof. dr hab. Zdzisław Kijas z Rzymu przekonuje, że zarodki świętości otrzymaliśmy w powołaniu do życia, w momencie stworzenia, a potem one dojrzewają, rozwijają się w nas, kiedy do tego procesu zaprzęgniemy trzy środki, narzędzia: pozytywne pragnienia, pracę i posłuszeństwo. „Człowiek nie zdobywa świętość jak zawodnik medal. Tylko poleruje medal otrzymany już w akcie stworzenia” - opisuje obrazowo. I porównuje dochodzenie do świętości do dojrzewania wina. „Wino, które przeszło proces dojrzewania jest tym samym winem, ale jakże innym” - pointuje. „Świętość jest maksymalną formą dojrzałości” - uważa profesor. (...)

Temu wydarzeniu towarzyszył fragment wystawy prof. Mariana Kołodzieja „Klisy pamięci” o gehennie obozowej i heroicznej postawie św. Maksymiliana. Monumentalne dzieło na co dzień prezentowane jest w Centrum św. Maksymiliana w Harmężach k. Oświęcimia. Ogólnopolskie sympozjum o św. Maksymilianie na Katolickim Uniwersytecie Lubelskim zorganizowali franciszkanie i Instytut Teologii Duchowości KUL z okazji obchodzonego Roku kolbiańskiego, ustanowionego przez polskich prowincjałów franciszkańskich i senatorów Rzeczypospolitej Polskiej. *jms*

Teolog Domu Papieskiego o rozwijaniu wrażliwości duchowej

W dniach od 6 do 8 maja 2011 roku gościem Centrum Formacji Duchowej w Krakowie był o. Wojciech Giertych OP. Dominikanin pełniący posługę teologa Domu Papieskiego prowadził sesję formacyjną pt. „Jak rozwijać wrażliwość duchową i moralną?”. W spotkaniu uczestniczyło 110 osób różnych stanów: kapłani, osoby konsekrowane i świeccy.

Prowadzący spotkanie weekendowe wykładowca teologii moralnej z Papieskiego Uniwersytetu św. Tomasza z Akwinu w Rzymie, bazując na myśli Akwinaty, ukazał pociągającą perspektywę rozwoju życia duchowego i moralnego, opartą na życiu w Chrystusie, skoncentrowaną na życiu cnót. W centrum tegoż jest Bóg i Jego łaska, której płodność ujawnia się w twórczym ludzkim działaniu. Teolog papieski, idąc za intuicją autora „Sumy teologii”, przestrzegając przed zawężaniem chrześcijańskiej refleksji moralnej jedynie do katalogu powinności i przykazań. W poszczególnych konferencjach (sześć konferencji w piątek i sobotę) podjął takie tamaty jak:

tragiczne owoce rozvodu duchowości z moralnością; żywa wiara otwarciem na łaskę; łaska wewnątrz wolności; łaska wewnątrz moralnych kroków; łaska wewnątrz emocji czy łaska wewnątrz myślenia.

Ojciec Wojciech Giertych jest członkiem Zakonu Kaznodziejskiego. Profesję zakonną złożył w 1976 roku, a święcenia kapłańskie przyjął w 1981 roku. Pracę doktorską z teologii obronił na Papieskim Uniwersytecie św. Tomasza z Akwinu w Rzymie, a dziś jest wykładowcą tej uczelni, prowadzonej przez zakon dominikanów. Dnia 1

grudnia 2005 roku ojciec Wojciech Giertych OP został powołany przez Benedykta XVI na stanowisko teologa Domu Papieskiego. Jest również konsultorem Kongregacji Nauki Wiary, a od 4 marca ubiegłego roku członkiem Papieskiego Komitetu ds. Międzynarodowych Kongresów Eucharystycznych.

Sesja pt. „Jak rozwijać wrażliwość duchową i moralną?” odbywała się w ramach Szkoły Kierownictwa Duchowego. Podobnie jak inne spotkania była przeżywana w klimacie pustyni, ciszy i medytacji. Uczestnicy wprowadzani byli w modlitwę i rozważanie duchowe. Mieli możliwość skorzystania z sakramentu pokuty i indywidualnej rozmowy z kierownikiem duchowym.

Nagrania konferencji na płytach CD są dostępne. Powstają one dzięki współpracy salwatorijskich apostołów: Centrum Formacji Duchowej i Studio Katolik - www.katolik.tv.

Więcej informacji na temat sesji i rekolekcji organizowanych przez krakowskie Centrum Formacji Duchowej Salwatorijskich jest na stronie www.cfd.sds.pl.

Rozmowa tygodnia

POWOŁANIE PRZYCHODZI Z ZEWNĄTRZ

wywiad z abpem Henrykim Hoserem SAC

Z ordynariuszem diecezji warszawsko-praskiej abp. Henrykiem Hoserem SAC rozmawia Radek Molenda

Księżu Arcybiskupie, czym w swojej istocie jest powołanie?

Każde powołanie ma swój własny profil, swoją historię, uwarunkowania czasów i przestrzeni, przez które się ujawnia. I tu warto zrobić ważne rozróżnienie, że często powołanie odczytujemy jako zdolność do czegoś. Pytamy: czy jestem w stanie być księdzem, jakby to był rodzaj zajęcia, które mi będzie najbardziej odpowiadać. Tymczasem istotą powołania jest to, by odkryć, że jestem przez Kogoś powołany, wezwany. I to odkrycie - kiedy odczuwam, jestem coraz bardziej przekonany - że Bóg mnie wzywa i powołuje po to, by mi coś powierzyć, żeby moim życiem Mu służył, jest zupełnie fundamentalne. Jest kamieniem węgielnym powołania w ogóle. I każdy powołany powinien najpierw odpowiedzieć sobie na pytanie: czy rzeczywiście słyszę w sobie wezwanie Boga, by za Nim iść.

Powołanie zawsze przychodzi z zewnątrz. To nie jest własny pomysł na życie. I ja tego doznałem w sposób intensywny, ale nie przed maturą ani w jej czasie. Doceniałem pracę księży, widziałem, że ich posłu-

ga to zadanie pięknego, choć trudnego życia. Jednak wtedy - rozumując zupełnie racjonalnie - doszedłem do wniosku, że po prostu nie mam powołania. W związku z tym po maturze zostałem lekarzem, a nie księdzem, i wykonywałem tę pracę przez wiele lat z całym spokojem sumienia.

Jaka więc była droga Księdza Arcybiskupa do kapłaństwa?

Kończąc swoje sześćdziesiąt lat, podstawowe studia miałem - na tle pewnego egzystencjalnego powątpiewania - świadomość, że bardzo wiele się nauczyłem, miałem ciekawe perspektywy zawodowe, a jednocześnie świadomość, że medycyna nie jest

moim spełnieniem. I byłem zdezorientowany co do dalszych wyborów. I wtedy, w listopadowy, słotny wieczór 1966 roku otrzymałem w sposób zupełnie nagły oświecenie powołania: „a może zostać księdzem?”.

Odsuwałem myśl o kapłaństwie, wiedząc, że stoi w sprzeczności z tym, do czego się przez lata ciężko przygotowywałem. Pracowałem już zawodowo na Akademii Medycznej jako pomocnik asystenta i prowadziłem zajęcia prosektoryjne z młodszymi rocznikami. Kontynuowałem też pracę naukową. Postrzegałem na początku tę myśl o powołaniu do kapłaństwa jako wręcz niestosowną. Była jednak tak zachęcająca, powracała z taką uporczywością, że zacząłem się rozglądać, gdzie mógłbym to Boże wezwanie zrealizować. Miałem świadomość, że muszę w swojej posłudze wykorzystać wszystko to, co dotąd zdobyłem. Zrobiłem więc staż podyplomowy, objąłem etat asystenta w Zakładzie Anatomii Prawidłowej, uzyskałem prawo wykonywania zawodu lekarza, zrobiłem prawo jazdy, jeszcze doczytałem się języków i w niezwykle dramatycznym roku 1968, w dniu inwazji Układu Warszawskiego na Czechosłowację wstąpiłem do nowicjatu, potem rozpocząłem studia seminaryjne. W następstwie mając 32 lata

zostałem w 1974 roku wyświęcony jako członek Stowarzyszenia Księża Pallotynów.

Różnica wieku między klerykami w seminarium miała znaczenie?

W nowicjacie, który rozpocząłem mając 26 lat i z doświadczeniem odpowiedzialności związanej z pracą zawodową, różnicę wieku między mną i kolegami tuż po maturze odczuwałem bardzo. Brakowało mi dorosłych, z którymi mógłbym rozmawiać o problemach, które mnie wówczas nurtowały i interesowały. Ale - Pan Bóg zawsze łaskaw - spotkałem w nowicjacie dużo od siebie starszego księdza Władysława Liberka, emerytowanego nauczyciela biologii, bardzo ciekawego człowieka, który był dla mnie niezwykle serdecznym przyjacielem i rozmówcą. Mistrz nowicjatu dał mi officium (sprzątanie pokoju - przyp. RM) u niego, a on wykorzystywał ten czas na nasze ciekawe i częste rozmowy. To mi bardzo pomogło nowicjat przeżyć. Później,

w seminarium, już te różnice się niwelowały. Był kontakt ze starszymi kolegami i profesorami. Był też sympatyczny zwyczaj przyjmowania kolegów, którzy skończyli 30 lat, do Klubu Starszych. Zostałem do niego szybko przyjęty i potem przyjmowaliśmy innych. W Klubie znalazłem się np. z dziś pastoralistą ks. prof. Edmundem Robkiem.

Medycyna była obecna w życiu Księdza Arcybiskupa cały czas? To wykształcenie w późniejszej pracy okazało się mieć głęboki sens.

Rozłąki z medycyną nie miałem. Byłem seminaryjnym lekarzem. Wprawdzie na poziomie ambulatoryjnym, jako służba dla starszych współbraci i profesorów, ale praktykę miałem. Po drugim roku nowicjatu, w okresie urlopowym, zaangażowałem się w nieistniejącym już szpitalu rejonowym w Ziębicach i zostałem „ordynatorem” 60-lóżkowego oddziału internistycznego. Miałem też normalne, szpitalne dyżury. Później, kiedy skierowany zostałem na

studia językowe do Francji, odbyłem też kurs medycyny tropikalnej.

Będąc przez 21 lat na misjach, zawsze pełniłem podwójną funkcję: byłem czynnym lekarzem i jednocześnie czynnym duszpasterzem. Funkcje te trzeba było umiejętnie zgrać, co nie jest łatwe. Zarówno kapłaństwo, jak i medycyna są zaborcze. Domagają się całego czasu. A więc poświęcanie czasu obu dziedzinom życia jest zawsze wynikiem jakichś negocjacji wewnętrznych, wewnętrznego dialogu, by nie zejść z wytyczonego przez powołującego Boga szlaku. Kapłaństwo nie można traktować w kategoriach kariery; jest ono pokorną i wyłączną służbą i zawsze ma prawo pierwszeństwa.

Wiadomości zagraniczne

Abp. Joseph Tobin CSsR: Jan Paweł II żył tym, co głosił

Beatyfikacja jest uznaniem tego, że Jan Paweł II - Karol Wojtyła żył tym, co głosił – podkreśla abp Joseph Tobin. Były generał redemptorystów, a obecnie sekretarz watykańskiej Kongregacji ds. Instytutów Życia Konsekwentnego i Stowarzyszeń Życia Apostolskiego wskazuje, że droga świętości jest możliwa w życiu każdego człowieka.

- Jakie znaczenie ma beatyfikacja Jana Pawła II dla Kościoła, dla dzisiejszej ludzkości i dla współczesnej młodzieży?

Abp Joseph Tobin: Jan Paweł II na początku tego tysiąclecia zaproponował, jako główny projekt tego milenium, świętość. Być świętymi to zaprosić całą ludzkość do doskonałości w miłości do Boga. Powinien to być główny projekt całego Kościoła. Beatyfikacja Jana Pawła II jest potwierdzeniem, że ta droga świętości jest możliwa, ponieważ on przeszedł nią w prostocie, wytrwałości i z wielką odwagą. Sądzę, że ceremonia beatyfikacji jest uznaniem, iż Jan Paweł II - Karol Wojtyła żył tym, co głosił.

- A dla dzisiejszej ludzkości?

Abp Joseph Tobin: Myślę, że chociażby z powodu tak długiego pontyfikatu Jan Paweł II był jedną z najbardziej znanych na świecie postaci. Ludzie znają go dzisiaj, akceptują, jako przyjaciela i przewodnika, widzą w nim przykład do naśladowania.

nia. Zwycięstwo łaski w jego życiu jest także zwycięstwem całej ludzkości.

- Jako przełożony generalny Zgromadzenia Redemptorystów Ksiądz Arcybiskup wielokrotnie spotykał Jana Pawła II. Czy miały one szczególny charakter?

Abp Joseph Tobin: Zawsze dzielę się ze współbraćmi dwoma prośbami, jakie Papież kierował do mnie na audiencjach, bez względu na temat, który wówczas dyskutowaliśmy. Po pierwsze prosił o to, by w jego imieniu pozdrowić Matkę Bożą Nieustającej Pomocy. Miał bardzo mocno zakorzenioną w sobie pobożność maryjną. Wezwanie „Nieustającej Pomocy” było mu szczególnie bliskie. Podczas swej ostatniej pielgrzymki do Polski odwiedził swe rodzinne Wadowice. Właśnie tam poświęcił mozaikę przedstawiającą Matkę Bożą Nieustającej Pomocy. Druga rzecz, o którą prosił, to ta, byśmy zawsze byli dobrymi spowiednikami. Jako młody chłopak spowiadał się u redemptorystów w Krakowie. A ponieważ pojedynanie było głównym tematem jego pontyfikatu, to chciał, abyśmy my, redemptoryści, pozostali wierni

naszej tradycji w tym sakramencie.

- Księżę Arcybiskupie, a jakie jest pierwsze wspomnienie spotkania z Janem Pawłem II?

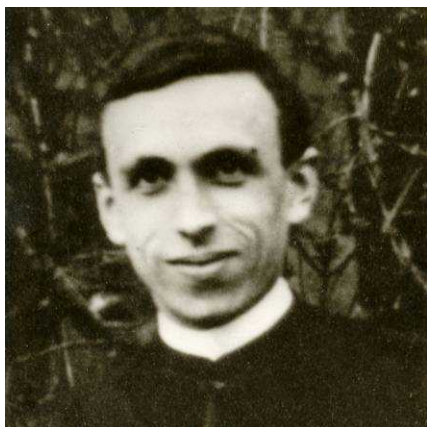
Abp Joseph Tobin: Byłem wówczas młodym kapłanem w archidiecezji Detroit. USA. Papież przybył do USA w 1987 r. Miałem zaszczyt koncelebrować z nim Mszę św. na miejskim stadionie. Na koniec liturgii, zanim poszedł do zaimprovizowanej zakrystii, spojrzął na nas koncelebransów. W tym spojrzeniu dostrzegłem zaproszenie do tego, by kontynuować pracę, którą on rozpoczął w Detroit, aby wypełnić do końca tę posługę. To wspomnienie zachowuję w sercu: iść jego drogą i skończyć dzieło, które on rozpoczął.
Za: **Radio Watykańskie**

W Würzburgu beatyfikacja męczennika drugiej wojny światowej, ks. Georga Häfnera

Pozdrawiając pielgrzymów na zakończenie południowego spotkania Papież przypomniał wielki oddźwięk, z jakim spotkała się beatyfikacja Jana Pawła II. Zaznaczył jednocześnie, że Kościół ma także kolejnych, choć może mniej znanych świadków Chrystusa, których wynosi do chwały ołtarzy. Jednym z nich jest beatyfikowany tydzień temu ks. Giustino Maria Russolillo – włoski apostoł powołań kapłańskich i założyciel zgromadzeń poświęcających się ich budzeniu. Dziś natomiast podobna uroczystość miała miejsce w Niemczech, gdzie do chwały ołtarzy został wyniesiony kapłan i męczennik czasów drugiej wojny

światowej Georg Häfner. Uroczystościom beatyfikacyjnym w katedrze w Würzburgu przewodniczyli: miejscowy biskup, Friedhelm Hofmann, oraz prefekt Kongregacji Spraw Kanonizacyjnych, kard. Angelo Amato SDB.

Od ponad pół roku mieszkańcy diecezji Würzburga z nieukrywaną dumą przygotowali się do tego święta. Na cześć nowego błogosławionego powstało wiele publikacji. Władze miasta imieniem Georga Häfnera nazwały plac na starówce, nieopodal miejsca jego urodzenia, a miejscowy ordynariusz w ramach przygotowań, oprócz zarządzenia nowenny do nowego błogosławionego, polecił stworzenie specjalnego portalu internetowego.

Motto beatyfikacji brzmi: „Prosty, wierzący, konsekwentny”. I takim też był błogosławiony ks. Georg Häfner. Urodził się w ubogiej rodzinie w 1900 r. w Würzburgu. W wieku 20 lat wstąpił do Świeckiego Zakonu Karmelitów Bosych, a cztery lata później przyjął święcenia kapłańskie. Był wikarym w kilku parafiach północnej Bawarii, aż wreszcie został proboszczem w Oberschwarzach. To właśnie tutaj podczas katechez i homilii zdecydowanie przeciwstawiał się nazistowskiemu reżimowi. W 1941 r. udzielił sakramentów nawracającemu się na łożu śmierci członkowi hitlerowskiej partii NSDAP. Po tym wydarzeniu został aresztowany przez Gestapo i przewieziony do obozu koncentracyjnego w Dachau. Tam, po długich torturach, zmarł w sierpniu 1942 r. Dwa lata temu Benedykt XVI uznał męczeństwo ks. Georga Häfnera. Za: [Radio Watykańskie](#)

Kapucyni z Austrii łączą się w jedną prowincję

W St. Georgen am Längsee w Austrii odbyła się w dniach 9-11 maja 2011 roku kapituła Braci Mniejszych Kapucynów, w czasie której minister generalny zakonu br. Mauro Jöhri dokonał erygowania nowej prowincji zakonnej powstałej z połączenia dotychczasowej Prowincji Austriackiej oraz Prowincji Południowego Tyrolu. Na dzień dzisiejszy prowincję tworzy 127 braci kapucynów żyjących w 16 klasztorach. Spośród tych klasztorów 10 położo-

nych jest na terenie Austrii zaś pozostałe 6 na terenie Południowego Tyrolu.

Erygując nową prowincję zakonną General powołał także nowy zarząd prowincji w następującym składzie: br. Lech Siebert - minister prowincjalny, br. Franz Zitturi - wikariusz prowincjalny, br. Markus Präg - II definitor, br. Ernst Ehrenreich - III definitor, br. Marek Król - IV definitor, br. Tomasz Miczek - V definitor oraz br. Markus Kerschbaumer - VI definitor. Obok braci Austriaków i Tyrolczyków w prowincji żyje także 20 braci pochodzących z Polski. Aż trzech z ich znalazło się w zarządzie nowej prowincji. Patronem Prowincji Austriacko-południowotyrolskiej został św. Wawrzyniec z Brindisi.

Br. Lech Sibert w czasie spotkania z braćmi na rozpoczęcie kapituły podkreślał z całym przekonaniem, że „jeśli, pomimo tak wielu różnic zabiegamy o to, aby kroczyć wspólną drogą, świadczymy ważną posługę zarówno dla zakonu jak i dla całego Kościoła”. Nowo powstała prowincja to niewątpliwie wielkie wyzwanie w kontekście życia braterskiego, ale także wielka szansa na to, aby w świecie pełnym napięć i podziałów ukazać jednoczącą moc ewangelii, która dla kapucynów jest regułą życia i drogą do naśladowania Jezusa Chrystusa. br. *Jacek Waligóra OFMCap* Za: [www.kapucyni.pl](#)

60 lat Polskiej Misji Katolickiej Southampton-Bournemouth

W dniach 7-8 maja 2011 r. odbyły się uroczystości jubileuszu 60-lecia Polskiej Misji Katolickiej Southampton-Bournemouth. Pomimo, że duszpasterstwo polskie na tych ziemiach istniało od zakończenia II wojny światowej, oficjalnie parafia została erygowana 3 maja 1951 r. Stąd też pojawił się tytuł Matki Bożej Królowej Polski.

Uroczystościom jubileuszowym przewodniczył His Lordship, The Right Reverend Crispian Hollis - Bishop of Portsmouth. Mszę Świętą koncelebrowali: ks. Krzysztof Grzelak SChR - wikariusz generalny Towarzystwa Chrystusowego dla Polonii Zagranicznej, ks. prałat Stefan Wylęzek - rektor Polskiej Misji Katolickiej w Anglii i Walii, ks. Andrzej Zuziak SChR - przełożony Prowincji Angielskiej Towarzystwa Chrystusowego, ks. Daniel Głocko SChR - proboszcz polonijnej parafii w irlandzkim Dungannon oraz lokalni duszpasterze: ks. proboszcz Wojciech Stachyra SChR i ks. Piotr Redliński SChR. Wśród zaproszonych gości obecna była Carol Cunio - The Right Worshipful the Mayor of Southampton Councillor i pan Grzegorz Sala - wicekonsul Wydziału Konsularnego Ambasady RP w Londynie. W uroczystej Mszy Świętej wzięli również udział członkowie organizacji zrzeszonych lub współpracujących z parafią: Polski Klub, Stowarzyszenie Komantantów Polskich, Zespół Pieśni i Tańca „Karpaty”, polskie szkoły i inni.

Obok uroczystości liturgicznych został wydany obiad dla gości i ok. 120. najbardziej zaangażowanych przez 60 lat w życie parafii wiernych. Następnego dnia, 9 maja w liturgiczną uroczystość św. Stanisława, ks. rektor Stefan Wylęzek udzielił sakramentu bierzmowania 70-cio osobowej grupie parafian.

Za: [www.chrystusowcy.pl](#)

Echa beatyfikacji Jana Pawła II na Węgrzech

W sobotę, 30 kwietnia Program I węgierskiej telewizji nadawał blok poświęcony Janowi Pawłowi II. Wśród zaproszonych gości był również proboszcz Polskiej Parafii w Budapeszcie ks. Leszek Kryża TChr. Natomiast w niedzielę, 1 maja przed Bazyliką św. Stefana o godz. 9.00 rozpoczął się specjalny program dedykowany bł. Janowi Pawłowi II. Następnie na telebimie można było obejrzeć transmisję uroczystości beatyfikacyjnej z Rzymu przeplataną specjalnym programem z udziałem przedstawicieli Polskiej Parafii wraz z ks. Proboszczem.

Po transmisji w Bazylice św. Stefana sprawowana była uroczysta Msza Święta dziękczynna za beatyfikację Jana Pawła II. Bezpośrednio po Mszy św. ks. Leszek Kryża udał się do oddalonego o 400 km Belgradu, stolicy Serbii, aby razem z mieszkającymi tam Polakami, podczas Mszy św. dziękować Panu Bogu za błogosławionego Jana Pawła II. Trzeba dodać, że była to pierwsza od kilku lat Msza św. sprawowana w języku polskim w Belgradzie, bo niestety nie ma tam polskiego kapłana. Na Mszę przybyło ponad 40 osób, dla których było to wielkie przeżycie.

W dniu 3 maja, w uroczystość Matki Bożej Królowej Polski, a także w 220. rocznicę uchwalenia Konstytucji 3 Maja, w buda-peszteńskim Kościele Polskim w obecności Ambasadora RP na Węgrzech Romana Kowalskiego, licznie przybyłych gości, a wśród nich pani Jolanty Przewoźnik z córkami - wdowy po tragicznie zmarłym w katastrofie smoleńskiej śp. Andrzeju Przewoźniku, przedstawiciele władz dzielnicowych, samorządów polskich i stowarzyszeń polonijnych oraz licznie przybyłych wiernych, z udziałem chórow św. Kingi i „Gloria Dei”, odbyła się Msza Święta w intencji Ojczyzny sprawowana przez księży: proboszcza Polskiej Parafii w Budapeszcie ks. Leszka Kryżę TChr,

księdza Tomasza Głodowicza z Wrocławia i Krzysztofa Woźniaka z Warszawy. Podczas Mszy św. prezes Stowarzyszenia Katolików Polskich na Węgrzech pw.

Świętego Wojciecha wręczyła medale ks. Wincentego Danka. W tym roku ich laureatami zostali: ks. Leszek Kryża TChr i Gyula Fular. Następnie w Domu Polskim

odbył się okolicznościowy koncert w wykonaniu gości, czyli chóru „Gloria Dei” z Wrocławia. Za: www.chrystusowcy.pl

Zapowiedzi wydarzeń

TELEGRAM – ZAPROSZENIE do Lednicy

Kochani Bracia i Siostry!

Już po raz piętnasty sam Chrystus zwołuje nas nad brzegi polskiego Jordanu, do Źródeł Chrześcijaństwa.

W sobotę 4 czerwca 2011, zwołani hasłem: „JPiI – liczy się świętość”, spotykamy się wszyscy nad Jeziorem Lednickim, na Polach Lednickich, aby dziękować za świętość Jana Pawła II oraz wspólnie wybrać Chrystusa, tak jak uczynili to nasi przodkowie przed tysiącem lat.

Program spotkania oparty będzie na przesłaniach kierowanych przez Ojca Świętego Jana Pawła II do młodych gromadzących się na Polach Lednickich w latach 1997-2004. Stąd pragniemy przypomnieć sobie znaczenie chrztu i bierzmowania, na nowo odkryć cel naszej drogi, którym jest dom Ojca naszego w niebie oraz wspólnie wybrać Chrystusa. Ważnym punktem Spotkania będzie błogosławieństwo narzeczonych. Zaś uwieńczeniem całości egzamin z miłości i Eucharystia.

Przybywajcie nad Lednicę, towarzysząc młodzieży, abyśmy razem dziękowali za świętość Jana Pawła II, przekazali sobie znak pokoju, wspólnie wybrali Chrystusa i umocnili się w wierze.

Braci wybierających się nad Lednicę prosimy o zgłoszenie się do Ewy Mikosz tel. 509 156 039, e-mail: e.mikosz@lednica2000.pl. Czekamy na Was wszystkich z kluczem do nieba i Chrystusową skalą wiary.

Jan W. Góra OP
duszpasterz akademicki
organizator spotkań lednickich
wraz z młodzieżą

Seminarium na temat Funduszy Europejskich u benedyktynów w Tyńcu

Opactwo Benedyktynów w Tyńcu serdecznie zaprasza przedstawicieli parafii, zakonów, związków wyznaniowych województwa małopolskiego na Seminarium informacyjne pt. „Fundusze Europejskie – szansa dla zakonów, kościołowi związków wyznaniowych”. Patronat honorowy nad seminarium objęli Kardynał Stanisław Dziwisz, Arcybiskup Metropolita Krakowski

oraz Pani Elżbieta Bieñkowska, Minister Rozwoju Regionalnego

Symposium odbędzie się 17 maja 2011 r., godz. 10.00 -13.00. Udział w seminarium jest bezpłatny. Liczba miejsc ograniczona! Więcej informacji: fundusze@benedicite.pl, tel. 12 6885266

Program seminarium:

I Możliwości finansowania projektów w latach 2011-2013

· „Kościoły i związki wyznaniowe- możliwości uzyskania dofinansowania ze środków europejskich na lata 2007-2013” – Monika Jamróz, Departament

Funduszy Europejskich, Urząd Marszałkowski Województwa Małopolskiego

· „Program Operacyjny Kapitał Ludzki – możliwości dla kościołów, zakonów oraz związków wyznaniowych” - Maciej Baster, Zespół Promocji, Konkursów i Naborów Projektów, Wojewódzki Urząd Pracy w Krakowie

· „Przegląd wybranych źródeł finansowania dla kościelnych osób prawnych” -

Witold Ekielski, Fundacja Biuro Inicjatyw Społecznych BIS w Krakowie
Przerwa kawowa

II Dobre praktyki - wykorzystanie środków zewnętrznych

_ „Tarcza - instalacja systemów zabezpieczających w drewnianych sakralnych obiektach w Małopolsce” - Agnieszka Sasinowska, Archidiecezja Krakowska

_ „Modernizacja i adaptacja dawnego Domu Fundatora i Infirmerii w Klasztorze OO. Kamedułów w Krakowie” – O. Marek Szeliga OSB, Opactwo Kamedułów

_ „Odbudowany klasztor z widokiem na przyszłość. Renowacja Wielkiej Ruiny i nowe projekty Opactwa w Tyńcu.” – Br.

Józef Łukasz Kanik OSB, Opactwo Benedyktynów w Tyńcu

_ „Dotknąć historii w Opactwie Benedyktynów w Tyńcu – cykl warsztatów dla

dzieci niewidomych i słabowidzących” – Marta Sztwiernia, Benedyktynski Instytut Kultury

III Dobre praktyki - współpraca kościołów, zakonów i związków wyznaniowych z samorządem, biznesem

_ „Forum Współpracy Międzyzakonnej – szansa na obniżenie kosztów funkcjonowania klasztorów” - Teresa Sara, Forum Współpracy Międzyzakonnej

_ „Benedyktynska Szkoła Zarządzania” - Br. Włodzimierz Zatorski OSB, Opactwo Benedyktynów w Tyńcu

XIV Dni Duchowości u Karmelitów Bosych w Krakowie

Katedra Historii Duchowości UPJPiI oraz Karmelitański Instytut Duchowości zapraszają na XIV Dni Duchowości u Karmelitów Bosych w Krakowie. Symposium odbędzie się 19-20 maja 2011 r. pod hasłem: „Mistyka eklezjalna bł. Franciszka Palau OCD”

Program

Dzień 1: 19.05.2011, czwartek, godz. 1700

Powitanie: O. prof. dr hab. Jerzy Wiesław Gogola OCD, UPJPiI i Dyrektor KID Słowo wstępne: Prowincjał Krakowskiej Prowincji OCD

Santa Teresa d'Avila. Una donna spagnola del secolo XVI. Un messaggio per il nostro tempo (Św. Teresa z Avila. Hiszpańska kobieta XVI wieku. Przesłanie dla naszych czasów): O. prof. Aniano Alvarez Suarez OCD, Rektor PWT Teresianum w Rzymie
Życie i czasy bł. Franciszka Palau y Quer OCD: S. Ewa Poleć CM

Przerwa (18.30-19.00)

Francisco Palau. Fidelidad a la vida religiosa y vocación carmelitana teresiana en tiempos de exclusión y persecución (Franciszek Palau. Wierność życiu zakonnemu i powołaniu karmelitańskiemu w czasach wykluczenia i prześladowania): S. Josefa Pastor Mirales CMT

Matka Najświętsza w mistycznej doktrynie bł. Franciszka Palau: O. dr Szczepan Tadeusz Praśkiewicz OCD

Dzień 2: 20.05.2011, piątek, godz. 1700

Mistyka eklezjalna bł. Franciszka Palau: O. prof. dr hab. Jerzy W. Gogola OCD
Komunia – źródło mistyki i solidarności Franciszka Palau: S. dr Carmen Diez CM
Duszpasterskie zaangażowanie bł. Franciszka Palau: O. dr Grzegorz Firszt OCD

Przerwa (18.30-19.00)

Kobieta w mistyce eklezjalnej bł. Franciszka Palau: S. dr Maria Dolores Jara CM
Modlitwa u bł. Franciszka Palau: Ks. dr hab. Jan Machniak, prof. UPJPiI
Słowo na zakończenie – O. prof. dr hab. Jerzy W. Gogola OCD

ŚP. KS. PIOTR KASPERCZYK (1926-2011) TChr

Dziś (12 maja) odszedł do Pana nasz współbrat, śp. ks. Piotr Kasperczyk. Uroczystości pogrzebowe śp. ks. Piotra odbędą się w sobotę 14 maja w Ziębicach. O godz. 11.00 w kościele pw. Św. Piotra i Pawła rozpocznie się Msza pogrzebowa, a bezpośrednio po niej złożenie trumny do grobu w kwaterze chrystusowców na

cmentarzu w Ziębicach. Śp. ks. Piotr przeżył blisko 85 lat, w tym 57 lat w kapłaństwie. Do Towarzystwa Chrystusowego wstąpił w 1948r., rok później złożył profesję zakonną, a święcenia kapłańskie przyjął w 1954 r. Po święceniach pracował w Stargardzie Szczecińskim, Brojczach, Szczecinie, Świdnicy, Ziębicach, Dąbrów-

ce Wielkiej, Bytomiu, Władysławowie. W latach 1970-1974 był duszpasterzem Polaków w Wielkiej Brytanii, następnie pracował w Niemczech. Od 1994 r. mieszkał we Władysławowie. Ostatnie miesiące życia rezydował w domu zakonnym w Ziębicach.

Za: www.chrystusowcy.pl

ŚP. O. CZESŁAW KUDROŃ (1924-2011) CSsR

Dnia 10 maja br. zmarł o. Czesław Kudroń CSsR - rekolekcjonista i misjonarz, długoletni kapelan sióstr karmelitanek w Warszawie, redaktor kwartalnika "Homo Dei", autor wielu książek z dziedziny duchowości chrześcijańskiej.

O. Czesław Kudroń urodził się 14 czerwca 1924 r. w Lubczy (diec. tarnowska). Po wstąpieniu do Zgromadzenia Najświętszego Odkupiciela i odbyciu nowicjatu złożył pierwszą profesję zakonną 2 sierpnia 1943 r.. Święcenia kapłańskie przyjął 18 grudnia 1949 r.

Pełnił obowiązki socjusza dyrektora małego seminarium w Toruniu, następnie wikariusza i katechety w nowo utworzonej parafii przy kościele św. Józefa w tym mieście. W 1953 r. rozpoczął studia w zakresie psychologii na UJ w Krakowie, uzyskując w 1954 r. tytuł magistra. W latach 1955-1957 wykładał psychologię racjonalną i eksperymentalną, etykę, pe-

dagogikę i historię filozofii w Seminarium Redemptorystów Toruniu.

W latach 1957-1964 pracował w redakcji kwartalnika „Homo Dei” w Warszawie, ul. Karolkowa. W 1961 r. kard. Stefan Wy-

żyński mianował go kapelanem i spowiednikiem Sióstr Karmelitanek Bosych. W 1964 r. przez kilka miesięcy pełnił obowiązki wicepostulatora w procesie beatyfikacyjnym o. Bernarda Lubieńskiego. W latach 1964-1970 był przełożonym wspólnoty przy ul. Pieszej w Warszawie i radnym prowincjalnym. W latach 1982-1990 sprawował funkcję redaktora naczelnego kwartalnika „Homo Dei”.

Od 2005 r. zmagał się z chorobą. W wyniku operacji gardła utracił zdolność mówienia. Wkrótce potem pogłębiająca się choroba ucha spowodowała, że z otoczeniem porozumiewał się wyłącznie poprzez słowa pisane na kartkach papieru. Na jednej z nich napisał: Nie załamuję się. [...] Czyż nie pozostał sposób mi dostępny pisaniem słowem służyć aż do zgonu?

Za: www.redemptor.pl